

Canım oğlum Sami,

Anasının karası,

Sana bu mektubu Trabzon'dan 1984'ün ağustos ayından yazıyorum.

Tam bir hafta önce seni dünyaya getirdim.Ablan Merve'den sonra seni de kucağıma almak nasip olmuştu çok şükür.Bir oğlum olduğunda herkes çok sevinmişti.Erkek evlat çok önemliydi buralarda.Evladın önemlisi önemsizi olur muydu hiç?Sanki onları doğuranlar kadınlar değilmişçesine erkekler üstün tutuluyordu maalesef.Bizim buralarda mutlu bir haber alındığında erkekler hemen silaha sarılır ve mermiler havada uçuşurdu.

Zorlu bir doğum sonrasında nihayet bu gün evimize gelmiştik.Sen kucağımda dünyayı tanımaya çalışıyor gibi şaşkın şaşkın bakarken,dışardan gelen bu serseri kurşun sesleri beni 1972'nin ağustos ayına götürdü.

O yaz Karadeniz'e göre pek de sıradan olmayan kavurucu günler yaşıyorduk.Herkes fındık toplama işini bitirmiş,fındıklar harman yerinde kurumaya bırakılmıştı.Sıcağın etkisiyle kabuğundan ayrılmaya başlayan fındık taneleri patozluk olmaya başlamıştı.Çiftçilerin ürünlerini kooperatife vermeyi bekledikleri heyecanlı günler benim için başka türlü mutluluk ve heyecanlarla doluydu.Heyecanlıydım çünkü bu gün köyümüzün yeşil çimlerini ayaklarımızın altına bir kilim gibi döşeyen emektar meydanında benim kına gecem yapılacaktı.Sadece bende değil herkeste bir telaş vardı.Sandalyeler eğitim alanındaki askerler gibi diziliyor,yemekler pişiriliyordu.

Ben ,en yakın arkadaşım Rabişle – adı Rabiya ama ben ona hep Rabiş derdim- gece için hazırlanıyor,babamın gelişini heyecanla beklediğim yeşil çerçeveli pencereden kınanın hazırlıklarını izliyordum .Rabiş çok güzel saç örgüsü yapardı.Saçlarımı yanlardan iki örgü yapmış,bunu yaparken de saç tellerim kırılıverecekmiş gibi nazik davranmış,sonrasında da başlığımı takmıştı.Kınalığımı yine Rabiş giydirmiş ,eteklerini düzeltmiş ,üstüne peştamalımı sarmıştı.Gözleri parlayarak bir peri görmüşçesine heyecanla bana bakıyordu.Biliyordum ki tamamen benim heyecanımı yaşıyordu o da.

Ve zamanı gelmişti.Bu kınanın gelininin ben olduğuma hala inanamıyordum.

Baba ocağından çıkarken daha önce hiç konuşmadığım ama gözlerimizle birbirimizi sevdiğimiz nehir gözlü Nejmi'nin tüm yakışıklılığıyla karşımda durduğunu görmüştüm.Kalbim o an duracak sanıp Rabiş'in kolunu sıkıştırdım.Rabiş beni anlamış bayılmayayım diye hemen kolumu tutmuş,bana destek olmuştu.

Bizim köyün geveze kemeçleri eşliğinde meydana gelmiştik.

Horonlar tepmiş,kolbastılar oynanmıştı.Herkes çok eğleniyordu.Sıra kına yakılmasına gelmişti.Başım tel kırmalı kırmızı bir örtüyle örtüldüğü anda kontrol edemediğim bir güç gözlerimden damlalarımı çalmıştı.Gelin olan kızlar neden ağlardı hiç anlam veremez,onlarla hep dalga geçerdim.Ama bu duygu farklıymış oğlum.Yeni ve tamamen farklı bir hayatın ilk nişanı olacaktı bu kınalar.

En sevdiğim yengem kına yakmak için elimi açmaya çalışmıştı.Annem sıkı sıkıya tembihlemişti:

“Kaynanan en az beş altın koymazsa elini açma !”,diye

Çok utanıyordum ama annemden çekindiğimden de elimi açmıyordum.Yengem kaynanama bakıp

“ Gelin elini açmıyor” diye bağırırdı.O an yerin dibine girsem de bir şey yapamadım.Kaynanam iki altın bir elime ,iki altında diğerine koydu.Bir an kararsız kaldım.Ama sonunda elimi açtım.Kınam yakıldı.Kına yakıldıktan sonra sanki ağlayan o gelin ben değilmişim gibi oynamaya başladım.

Artık yorulmuştum.Bulduğum boş bir sandalyeye oturdum.Az sonra yakın arkadaşım Rabiş de yanıma oturmuştu.Desteğini her zaman hissettiğim sol kolunu benim omzuma atmış,bana sarılmış ve her zaman yanımda olduğunu yine bana hissettirmişti.Ben de başımı ona yaslamıştım.Horon tepenleri izlemeye dalmıştık ki korkunç bir ses sonrası tüm kınalığının kan olduğunu gördüm.İrkildim.Kendimi yokladım.Acı hissetmiyordum.Herkesin bağıştığını anlıyor ama hiçbir şey duyamıyordum.Sağ kulağında müthiş bir çınlama hissediyor,sesleri ayıramıyordum.Birden Rabiş'in bayılmış olduğunu gördüm.Sol tarafı kanlar içindeydi.Onun vurulduğunu o zaman anlayabildim.

Yaşıyordu şükürler olsun ki.Benim omzuma attığı kolundan vurulmuştu.Korkudan ve sanırım acıdan bayılmıştı.Hemen hastaneye kaldırıldı.Sonradan haberini aldığım kadariyle Rabiş iyi olacaktı.Ancak sol kolunu kullanmakta biraz zorlanacaktı.Her zaman yanımda olduğunu hissettirdiği o kıymetli kolu benim hayatımı kurtarmıştı.

Bu kurşunun nereden geldiğini merak ettiysen anlatayım:

Kınam yakıldıktan sonra bizde adet olduğu üzere silahlar ortaya çıkmıştı.Teyzemin kocası tabancayı yukarı sıkarken mermi duvardan sekip Rabişimin koluna denk gelmişti.Serseri kurşun birkaç santimetre daha sapsa benim başıma isabet edebilirdi.Allah beni korumuştum.Ancak Rabişimin hayatında derin bir iz bırakmıştı.Benim en güzel günümün akıllarda kalan hatırası da bu olmuştu.

Sonradan anladığım kadariyle bende de bir iz bırakmıştı.Sağ kulağım artık duymuyordu.O zamanlar hayatımın kurtulduğuna o kadar odaklanmıştık ki bir kulağın duymaması kimse tarafından önemsenmemişti.

İşte canım oğlum , anasının karası enişteme ne olduğunu sorarsan;tabi ki hiçbir şey olmadı.Şikayetçi olan olmayınca o da serbest kaldı ve silahından hiçbir zaman vazgeçmedi.

Olan benim canım Rabişime olmuştu.Kolunun aksaklığı bir yana yaşadığı korkudan dolayı bundan sonraki yaşamında hiçbir kutlamaya katılamamıştı.En yakın arkadaşımın beni her gördüğünde o anı hatırlaması da aramızda derin uçurumlar açmıştı.

Ben en iyi dostumu kaybetmiştim,en iyi dostum da yaşama sevincini .Eniştem ise bize kaybettirdiklerinin farkında olmayan biri olarak yaşamına devam etmişti.

Güzel oğlum şimdi bana bakan bu dünya güzeli kahverengi gözlerin yarın genç bir adamın bakışlarına dönüşecek.Tek duam sen farklı ol!İnsana ,hayvana, yaşayan her canlıya zarar verebilecek herşeyden uzak dur!

Ah kara oğlum,sen silah değil kalem tut!

Annen Ayşe

18 Ağustos 1984 TRABZON